

True to the Faith That Our Parents Have Cherished

By Elder Hans T. Boom
Of the Seventy

Anne Babalarımızın Değer Verdiği İnanca Sadık Kalmak

Yaşlı Hans T. Boom
Yetmişler Kurulu

April 2025 general conference

Please learn and receive strength from the faith and testimonies of those who came before you.

While I was visiting the Nashville Tennessee Temple for a temple review, I was privileged to do a walk-through as part of this assignment, reviewing this beautiful house of the Lord. I was especially impressed with the painting of Mary Wanlass called Carry On hanging on the wall in the office of the matron.

This is the story behind the painting:

“In Missouri in 1862, the 14-year-old Mary Wanlass promised her dying stepmother that she would see to it that her disabled father [and her four much younger siblings would all make] it to the Valley of the Great Salt Lake. ... Mary drove the oxen and milk cows that pulled the wagon, in which her father [was bedridden, and] she cared for her ... siblings. After each day's journey, she fed the family by foraging edible plants, flowers, and berries. Her only compass was the instruction she had received to keep traveling west 'until the clouds become mountains.'"

“They reached [the] Utah Valley in September, having traveled all spring and summer. Her father died not long after the family settled in Utah County, where Mary later married and raised her [own] family.”

This is an amazing story of the faith and strength of a 14-year-old young woman that can help each one of us today to “just carry on.”

“Just carry on”—or freely translated in my native Dutch language, *Gewoon doorgaan*—is also my mom and dad's lifelong slogan.

My parents and in-laws are the pioneers in

Lütfen sizden önce gelenlerin imanından ve tanıklıklarından ders ve güç alın.

Bir tapınak mülakatı için Nashville Tennessee Tapınağı'nı ziyaret ederken, bu görevin bir parçası olarak Rab'bin bu güzel evini gözden geçirme ayrıcalığına sahip oldum. Özellikle yönetici kızkardeşin ofisinde duvarda asılı olan Mary Wanlass'ın Carry On [İlerlemeye Devam] adlı tablosundan çok etkilendim.

Resmin arkasındaki hikaye şöyle:

“1862'de Missouri'de, 14 yaşındaki Mary Wanlass, ölmek üzere olan üvey annesine, engelli babasının ve çok daha küçük dört kardeşinin hepsinin Büyük Salt Lake Vadisi'ne ulaşmasını sağlayacağına dair söz verdi. ... Mary, babasının [yatalak olarak yattığı] yük arabasını çeken öküzleri ve süt ineklerini sürdü ve ... kardeşlerine baktı. Her gün yolculuğun ardından yenilebilir bitkiler, çiçekler ve meyveler toplayarak aileyi besledi. Tek pusulası, ufuktaki bulutlar dağlara dönüşüyor gibi görünene kadar batıya doğru seyahat etmeye devam etmesi için aldığı talimattı.

“İlkbahar ve yaz boyunca seyahat ettikten sonra eylül ayında Utah Vadisi'ne ulaştılar. Babası, aile Utah County'ye yerleştikten kısa bir süre sonra öldü ve Mary daha sonra burada evlenip [kendi] ailesini büyüttü.

Bu, 14 yaşındaki genç bir hanımın, bugün her birimize “sadece ilerlemeye devam etmek” için yardım edebilecek imanının ve gücünün inanılmaz bir hikayesidir.

“Sadece ilerlemeye devam et” ya da anadilim olan Felemenkçe'ye çevrildiğinde *Gewoon doorgaan* ifadesi, aynı zamanda annem ve babamın ömür boyu süren sloganıdır.

Annem ve babam, kayınpederim ve kayın-

our family. They have crossed their own “plains,” just like all those who are coming into the Church, the Lord’s fold, every day. Their stories have little to do with oxen and wagons but have the same effect on future generations.

They embraced the gospel and were baptized in their young adult years. Both my parents had a difficult childhood. My father grew up on the island of Java in Indonesia. During World War II, he was forcefully separated from his family and interned in a concentration camp, where he suffered unspeakable hardships at a young age.

My mother was raised in a broken home and also suffered from hunger and the hardships of World War II. At times she even had to resort to eating tulip bulbs. Due to her father’s actions and his subsequent divorce from her mother, it was sometimes difficult for her to see Heavenly Father as a loving Father.

My parents met at a Church activity and shortly after decided to get married and sealed in the Bern Switzerland Temple. Waiting at the railway station, having spent the last of their little savings for the trip to the temple, they wondered how they would make ends meet but were confident that it would all work out. And it did!

They started to raise their family from a very humble single attic-room apartment in the heart of Amsterdam. After several years of washing their clothes by hand, they had finally saved up enough money to purchase a washing machine. Just before they would make the purchase, the bishop visited them, asking for a contribution to build the meetinghouse in Amsterdam. They decided to give all they had saved for the washing machine and continued to do the laundry by hand.

As a family we went through some hardships, just like any other family. These have only made us stronger and have deepened our faith in the Lord Jesus Christ, just like when Alma was sharing his story with his son Helaman, where he told him that he had been “supported under trials and troubles of every kind” because he had put his trust in the Lord Jesus Christ.

How did two people who experienced so many trials in their younger years become the very best parents I could ever wish for? The answer is simple: they fully embraced the gospel

validem, ailemizin öncüleridir. Onlar da her gün Kilise’ye, Rab’bin sürüsüne katılmaya gelen herkes gibi kendi “ovalarını” aşarak geçtiler. Onların hikayeleri öküzler ve at arabalarıyla pek ilgili olmasa da gelecek nesiller üzerinde aynı etkiye sahiptir.

Sevindirici haberi kucakladılar ve genç yetişkinlik yıllarında vaftiz oldular. Annem ve babam zor bir çocukluk geçirdi. Babam Endonezya’nın Java adasında büyüdü. II. Dünya Savaşı sırasında ailesinden zorla koparıldı ve genç yaşta tarifi edilemez zorluklar yaşadığı bir toplama kampına yerleştirildi.

Annem parçalanmış bir evde büyüdü ve aynı zamanda açlıktan ve II. Dünya Savaşı’nın zorluklarından dolayı acılar çekti. Bazen lale soğanları yemek zorunda kaldığı bile oldu. Babasının davranışları ve daha sonra annesinden boşanmasından dolayı, Cennetteki Baba’yı sevgi dolu bir Baba olarak görmek onun için bazen zor olmuştu.

Annem ve babam bir Kilise etkinliğinde tanıştılar ve kısa bir süre sonra evlenmeye karar verip Bern İsviçre Tapınağı’nda mühürlendiler. Tren istasyonunda beklerken, tapınağa gitmek için biriktirdikleri son parayı da harcadıktan sonra, geçimlerini nasıl sağlayacaklarını merak ediyorlardı ama her şeyin yoluna gireceğinden emindiler. Ve öyle de oldu!

Amsterdam’ın göbeğinde çok mütevazı, tek odalı bir çatı katı dairede çocuklarını yetiştirmeye başladılar. Birkaç yıl boyunca çamaşırları elde yıkadıktan sonra, sonunda bir çamaşır makinesi satın alacak kadar para biriktirmişlerdi. Satın almadan hemen önce, gözetmen onları ziyaret etti ve Amsterdam’da bir kilise binası inşa etmek için bağış istedi. Çamaşır makinesi için biriktirdikleri her kuruşu vermeye karar verdiler ve çamaşırları elle yıkamaya devam ettiler.

Her aile gibi biz de ailece bazı sıkıntılar yaşadık. Bunlar bizi daha da güçlendirdi ve Rab İsa Mesih’e olan imanımızı derinleştirdi, tıpkı Alma’nın kendi oğlu Helaman’la hikayesini paylaşırken, Rab İsa Mesih’e güvendiği için “her türlü zorlukta ve sınamada yalnız bırakılmadığını” söylediği gibi.

Gençlik yıllarında bu kadar çok sıkıntı yaşayan iki insan, nasıl oldu da benim isteyebileceğim en iyi ebeveynler haline geldiler? Cevap basit: Onlar sevindirici haberi tam anlamıyla

and live by their covenants to this very day!

After more than 65 years of marriage, my mother, who suffered from Alzheimer's disease, passed away in February. My father, at the age of 92 and still living at home, visited her as often as he could until she passed away. Some time ago he mentioned to my younger siblings that the dreadful experiences in the camp in Indonesia during World War II had prepared him to patiently care for his wife for so many years as she fell ill and deteriorated from this horrible disease and also for the fateful day he had to entrust her primary care to others and could not be by her side anymore. Their motto has been and still is to "Just carry on," having a perfect hope in Christ to be raised up at the last day and to dwell with Him in glory forever.

Their faith and testimonies are a driving strength for the generations that have come after them.

In the village where my wife grew up, her parents, who were good churchgoing people, embraced the gospel as a young married couple with my wife as their two-year-old daughter and only child at that time. Their decision to become members of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints had a great impact on their lives as they were shunned by the villagers and by their family. It took many years, loving notes to family members, and service to the community before they were finally accepted.

On one occasion when my wife's father was serving as a bishop, he was falsely accused of something and was immediately released. My mother-in-law was so hurt that she asked her husband if they should continue to go to church. He answered that they of course would continue to go to church since this is not the church of men, but this is the Church of Jesus Christ.

It took some time before the truth came to light and apologies were made. What could have been their breaking point just added to their strength and conviction.

Why is it that some of us take for granted the faith and testimonies of our parents who through all their hardships have remained faithful? Do we think that they do not have a clear understanding of things? They were not and are not deceived! They just have had too many experiences with the Spirit and can say with the Prophet Joseph, "I knew it, ... and I could not deny it."

kucakladılar ve bugüne kadar antlaşmalarına uygun yaşadılar!

65 yılı aşkın evlilikten sonra, Alzheimer hastalığından muzdarip olan annem şubat ayında vefat etti. Babam, 92 yaşında ve hâlâ evde yaşıyor, vefat edinceye kadar annemi olabildiğince sık ziyaret etti. Bir süre önce, küçük kardeşlerime, II. Dünya Savaşı sırasında Endonezya'daki kampta yaşadığı korkunç tecrübelerin kendisini, bu korkunç hastalıktan kötüleşen eşine yıllarca sabırla bakmaya ve eşinin bakımını başkalarına emanet etmek zorunda kalacağı ve artık yanında olamayacağı o kader günü için hazırladığını söylemişti. Onların sloganı, Mesih'te mükemmel bir umuda sahip olarak son günde dirilmek ve O'nunla sonsuza dek görkem içinde yaşamak amacıyla "Sadece ilerlemeye devam et" olmuştur ve hâlâ da öyledir.

Onların imanları ve tanıklıkları, kendilerinden sonra gelen nesiller için harekete geçirici bir güçtür.

Eşimin büyüdüğü köyde, iyi bir kilise üyesi olan anne ve babası, genç bir evli çift olarak, o sırada tek çocukları olan iki yaşındaki kızları, yani eşimle birlikte sevindirici haberi kucakladılar. İsa Mesih'in Son Zaman Azizler Kilisesi üyesi olma kararları, köylüler ve aileleri tarafından dışlandıkları için yaşamları üzerinde büyük bir etki yarattı. En sonunda kabul edilmeleri için uzun yıllar boyunca, aile üyelerine sevgi dolu notlar yazmaları ve topluma hizmet etmeleri gerekti.

Bir keresinde eşimin babası gözetmen olarak hizmet ederken, haksız yere bir şeyle suçlandı ve hemen görevinden serbest bırakıldı. Kayıvalidem o kadar kırılmıştı ki, kocasına kiliseye gitmeye devam edip etmeyeceklerini sordu. Elbette kiliseye gitmeye devam edeceklerini, çünkü buranın insanların kilisesi değil, İsa Mesih'in Kilisesi olduğunu söyledi.

Gerçeğin ortaya çıkması ve özür dilenmesi biraz zaman aldı. Kırılma noktası olabilecek şey, güçlerini ve inançlarını daha da artırdı.

Neden bazılarımız, tüm zorluklara rağmen sadık kalan ebeveynlerimizin inançlarını ve tanıklıklarını hafife alıyoruz? Olayları net bir şekilde anlamadıklarımızı mı düşünüyoruz? Kandırıldılar ve kandırılmıyorlar! Onlar sadece [Kutsal] Ruh hakkında çok fazla tecrübeye sahiptirler ve Peygamber Joseph gibi şöyle diyebilirler: "Biliyordum ve ben bunu inkar edemezdim."

Don't you love the song about the army of
Helaman, found in the Children's Songbook?
We have been born, as Nephi of old,
To goodly parents who love the Lord.

We have been taught, and we understand,
That we must do as the Lord commands.

Even when this might not be the case, as my
mother experienced as a child, you can become
one of those "goodly parents who love the Lord"
and provide a righteous example to others.

Do we feel that this is absolutely true when
we sing it? Do you feel that you are "as the army
of Helaman" and that you "will be the Lord's
missionaries to bring the world his truth"? I have
felt it on so many occasions while singing this
song in several FSY settings and other youth
gatherings.

Or what do we feel when we sing the hymn
"True to the Faith"?

Shall the youth of Zion falter
In defending truth and right?
While the enemy assaileth,
Shall we shrink or shun the fight? No!

True to the faith that our parents have cher-
ished.

To those of the rising generation wherever
you are and in whatever situation you may find
yourself, please learn and receive strength from
the faith and testimonies of those who came
before you. It will help you understand that in
order to gain or grow a testimony, sacrifices will
have to be made and that "sacrifice brings forth
the blessings of heaven."

Thinking about a sacrifice that will truly
bless your life, please consider and pray about
the invitation of our beloved prophet, President
Russell M. Nelson, when he asked "everyworthy,
able young man to prepare for and serve a mis-
sion. For Latter-day Saint young men, missionary
service is a priesthood responsibility. ...

"For ... young and able sisters, a mission is
also a powerful, but optional, opportunity."

You could be called as a service or a teaching
missionary. Both types of missionaries contribute
to the same goal of bringing souls to Christ, each
in their own unique and powerful way.

Çocuk Şarkıları Kitabı'nda bulunan Hela-
man'ın ordusuyla ilgili şarkıyı sevmez misiniz?
Eski zamanlardaki Nefi gibi biz de doğduk,
Rab'bi seven iyi bir anne ve babanın evladı
olarak.

Bize öğretildi ve anladık ki,

Rab'bin emrettiği şekilde hareket etmeliyiz.

Durum böyle olmasa bile, annemin çocuk-
ken tecrübe ettiği gibi, siz de "Rab'bi seven iyi
anne babalardan" biri olabilir ve başkaları için
doğru bir örnek sergileyebilirsiniz.

Bu şarkıyı söylerken bunun kesinlikle doğru
olduğunu hissediyor muyuz? Kendinizi "Hela-
man'ın ordusu gibi" olduğunuzu ve "dünyaya
O'nun hakikatini getirmek için Rab'bin görevli-
leri olacağınızı" hissediyor musunuz? Bu şarkıyı
çeşitli GGİ [Gençleri Güçlendirmek İçin] ortam-
larında ve diğer gençlik toplantılarında söylerken
bunu pek çok kez hissettim.

Ya da "İmanımıza Sadık Kalalım" ilahisini
söylediğimizde ne hissederiz?

Siyon'un gençleri gücünü kaybedecek mi?

Gerçeği ve doğruları savunurken?

Düşman saldırırken,

Mücadeleden çekilecek veya kaçacak mıyız?
Hayır!

Anne babalarımızın değer verdiği imana
sadık kalalım.

Nerede olursanız olun ve kendinizi hangi
durumda bulursanız bulun, yükselen kuşaktan
olanlar, lütfen sizden önce gelenlerin imanından
ve tanıklıklarından ders alın ve güç alın. Bu, bir
tanıklığı kazanmak ya da geliştirmek için fedakarlıklar yapılması gerektiğini ve "fedakarlığın
cennetin nimetlerini getirdiğini" anlamanıza
yardımcı olacaktır.

Hayatınızı gerçekten kutsayacak bir fedakar-
lığı düşünürken, lütfen sevgili peygamberimiz
Başkan Russell M. Nelson'ın "layık ve hizmet
edebilecek güce sahip genç erkekten bir göreve
gitmek için hazırlanmasını ve bir görevde hizmet
etmesini" istediği daveti düşünün ve bu davet
hakkında dua edin. Son Zaman Azizi genç beyler
için görevli hizmeti bir rahiplik sorumluluğudur.
...

"Hizmet edebilecek genç kızkardeşler için de
görev güçlü ancak isteğe bağlı bir fırsattır."

Bir hizmet görevlisi ya da bir öğretim gö-
revlisi olarak hizmete çağrılabilirsiniz. Her iki
tür görevli de, her biri kendine özgü ve güçlü bir
şekilde, canları Mesih'e getirme amacına katkıda
bulunur.

In both types of service, you will show the Lord you love Him and that you want to get to know Him better. Remember, “for how knoweth a man the master whom he has not served, and who is a stranger unto him, and is far from the thoughts and intents of his heart?”

All of us, whether we are the first generation in the gospel or the fifth, should ask ourselves, What stories of faith, strength, and celestial commitment will I pass on to the next generation?

Let us all continue in our efforts to get to know our Savior, Jesus Christ, better and to make Him the center of our lives. He is the rock upon which we must build so that when times become difficult, we will be able to stand firm.

Let us be “true to the faith that our parents have cherished, true to truth for which martyrs have perished, to God’s command, soul, heart, and hand, faithful and true we will ever stand.” In the name of Jesus Christ, amen.

Her iki hizmet türünde de Rab’be O’nu sevdiğinizi ve O’nu daha yakından tanımak istediğinizi göstereceksiniz. Hatırlayın, “çünkü bir insan hizmet etmediği ve kendisine yabancı olan ve kalbinin düşüncelerinden ve amaçlarından uzak olan efendisini nasıl tanıyabilir?”

İster sevindirici haberin ilk nesli ister beşinci nesli olalım, hepimiz kendimize şunu sormalıyız: Bir sonraki nesle hangi inanç, güç ve göksel bağlılık hikayelerini aktaracağım?

Hepimiz Kurtarıcımız İsa Mesih’i daha iyi tanımak ve O’nu hayatımızın merkezi haline getirmek için gayret göstermeye devam edelim. O, zor zamanlarda sağlam durabilmemiz için temelimizi üzerine inşa etmemiz gereken kayadır.

“Anne ve babalarımızın değer verdiği inanca sadık kalalım, uğruna şehitlerin can verdiği hakikate sadık kalalım, Tanrı’nın emrine, ruhumuza, yüreğimize ve elimize her zaman sadık ve vefalı kalacağız.” İsa Mesih’in adıyla, amin.